

РЕШЕНИЕ

№ 17518

гр. София, 08.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 09.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **2201** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на В. Х., гражданин на У., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], ЕГН: [ЕГН], подадена чрез адв.Л., против Заповед за налагане на принудителна административна мярка "Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България", издадена от Директора на дирекция "Миграция" в МВР с рег.№ 53643-470/28.01.2025 г.
С жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на оспорения административен акт, като се твърди, че същият е постановен в противоречие с административнопроизводствените правила и материалния закон, както и при несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят твърди, че административният орган не е компетентен да признае даден документ за неистински. Прави искане за отмяна на обжалваната заповед. В с.з. жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.
Ответникът – Директорът на дирекция "Миграция" в МВР, се представлява от юк.Ч., който моли Съда да отхвърли жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят В. Х., гражданин на У., е имал статут на постоянно пребиваващ в България чужденец, предоставен му с Решение рег.№ 856432/05.11.2021 г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР (л.45). Правото на постоянно пребиваването му е предоставено на основание чл.25, ал.1, т.1 ЗЧРБ като лице от български произход, във връзка с подадено от него заявление рег.№ Г-3358/03.09.2021 г. (л.50). В производството по предоставяне право на пребиваването е

представено удостоверение за български произход № 18269030020191016 в оригинал.

В дирекция "Миграция" е постъпило писмо рег.№ 97-00-381/06.02.2023 г. от Министерство на правосъдието (л.43) с искане за проверка и извършване на криминалистическа експертиза на документи, представени от украинския гражданин към преписката за придобиване на българско гражданство. Възникнала е необходимост от потвърждаване автентичността на един от приложените документи, с които лицето желае да докаже българския си произход: свидетелство за раждане серия I-ЖС № 319729 на А. К. Х. - баща на жалбоподателя (л.99).

След като е приел, че документът, доказващ българския произход на А. К. Х., е от съществено значение при произнасяне на заявлението за придобиване на българско гражданство, Директорът на дирекция "Миграция" е изпратил преписката към Директора на Научноизследователския институт по криминалистика - МВР с искане за извършване техническа експертиза на документа. От Н.-МВР е изпратена експертна справка № 23/ДОК-510/06.12.2023 г. (л.39-40), от която е видно, че бланката на представения оригинал на документа е истинска и не са установени следи от преправки от нанесената ръкописно персонална информация, но не може да установи дали представеният документ е издаден (персонализиран) по официалния ред.

От така представената справка Директорът на дирекция "Миграция" е заключил, че в производството по предоставяне право на пребиваване молителят е предоставил неверни данни, което води до отпадане на основанието, на което пребивава в страната към настоящия момент, като чужденец с български произход.

С писмо рег.№ 536400-31351/10.04.2024 г. на Директора на дирекция "Миграция" (л.34) до Изпълнителната дирекция за българите в чужбина е изпратен списък на лица, чиито български произход е установен с удостоверение издадено от ИАБЧ, като за доказване на българския произход са ползвали подправени и неистински документи, сред които фигурира името на жалбоподателя Х..

С писмо рег.№ 04-04-0521-7/01.07.2024 г. на Изпълнителния директор на ИАБЧ в дирекция "Миграция" е постъпила Заповед № 34/01.07.2024 г. за отмяна на по-рано издадена заповед за издаване на удостоверение за български произход - № И-9167/08.10.2019 г. Заповедта е влязла в сила (л.73). Впоследствие, със Заповед № О-9167/17.07.2024 г. (л.33) Изпълнителният директор на ИАБЧ е отказал издаване на удостоверение за български произход по подадено от украинския гражданин заявление.

До жалбоподателя е изпратено съобщение рег.№ 536400-16481/26.02.2024 г. (л.24), че спрямо него е започнала процедура по налагане на ПАМ "Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България", като му е предоставена възможност за запознаване с материалите по преписката и изразяване на възражения в 7-дневен срок, като му е обърнато внимание, че непосредствено след изтичане на срока ще бъде издаден съответният индивидуален административен акт.

Жалбоподателят е подал възражение рег.№ 536400-47259/06.06.2024 г., като с приемо-предавателен протокол е предоставил оригиналите на свидетелство за раждане на баща си А. К. Х. сер. I-ЖС № 319729 (л.99), както и собственото си удостоверение за раждане сер. I-ЖС № 349436 (л.101), с искане за извършване на допълнителни проверки на документите, като е твърдял, че представените документи са верни, тъй като българският му произход е потвърден с издаденото удостоверение от ИАБЧ. Административният орган е преценил подаденото възражение, като е приел, че в него не се съдържат обяснения и доказателства, оборващи резултатите от приключилите допълнителни проверки.

Директорът на дирекция "Миграция" е изтъкнал, че в производството по предоставяне на постоянно пребиваване на основание чл.25, ал.1, т.1 ЗЧРБ българският произход се удостоверява

с удостоверение за раждане или с документ, издаден от ИАБЧ и тъй като в случая жалбоподателят не може да удостовери с документи, че е лице от български произход, ИАБЧ е отказала да издаде удостоверителен документ за негов български произход. Така е изведен извод, че са неверни предоставените от чужденеца данни, че е от български произход.

Като е взел предвид, че към настоящия момент жалбоподателят се е установил и пребивава на територията на България; че той не попада в категорията "уязвими лица" по смисъла на § 1, т.45 от ДР на ЗЧРБ; че спрямо него няма висящи производства по ЗУБ за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване; както и че няма данни да е загубил връзките си с държавата по произход, Директорът на дирекция "Миграция" е постановил обжалваната Заповед рег.№ 53643-470/28.01.2025 г., с която на жалбоподателя е наложена ПАМ "Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България" на основание чл.40, ал.1, т.3 ЗЧРБ.

Към доказателствения материал по делото се прибиха като писмени доказателства:

1. От жалбоподателя: уведомително писмо рег.№ 536400-40734/30.04.2025 г. (л.96) с приложени копия на свидетелство за раждане на А. К. Х. сер. I-ЖС № 319729, и на В. А. Х. сер. I-ЖС № 349436.
2. От ответника: писмо № 97-00-381/06.02.2023 г. от Министерството на правосъдието (л.80), Проектно-протокол № 11/2024 г. от заседание на Съвета по гражданството от 01.02.2024 г. (л.89).
3. От Изпълнителната дирекция за българите в чужбина: Заповед № И-9167/08.10.2019 г., Заповед № О-9167/17.07.2024 г., Акт за раждане № 910/1996, и пояснение, че Заповед № 34/01.07.2024 г. е влязла в сила.

При така установеното от фактическа страна Съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност. Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 19.02.2025 г., жалбата е подадена на 25.02.2025 г. с УРИ 536400-19040, в срока по чл.149, ал.1 АПК и чрез надлежно упълномощен адвокат (л.11), поради което жалбата е процесуално допустима.

Обжалваната заповед е издадена от Директора на дирекция "Миграция" в МВР, който е материално и териториално компетентният административен орган да налага ПАМ "Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България" по чл.39а, ал.1, т.1 ЗЧРБ. Представена е и Заповед № 8121к-1498/19.04.2016 г., с която Министърът на вътрешните работи е преназначил издателя на заповедта на ръководна длъжност в МВР - Директор на дирекция "Миграция".

При постановяване на оспорения акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. От събраните по делото доказателства се установява, че административният орган е изпълнил задължението си по чл.35 АПК да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая, като е събрал относимите доказателства, включително е изискал оригинала на представеното удостоверение за раждане и е възложил извършването на експертно изследване от специализирана структура.

Оспорената заповед е издадена в предвидената от закона форма и съдържа всички изискуеми реквизити, включително фактически и правни основания за нейното постановяване. Спазено е изискването на чл.44, ал.2 ЗЧРБ за мотивиране на акта, като административният орган е изложил ясно установените факти, обсъдил е събраните в хода на административното производство доказателства и е извел правните си изводи. В мотивите на акта изрично е посочено, че той се

основава на заключенията, съдържащи се в експертна справка № 2023/ДОК-510/06.12.2023 г., изготвена от компетентно длъжностно лице в Н. при МВР. Отчетени са обстоятелствата, свързани с продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на РБългария, категориите уязвими лица, наличието на производства по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

Съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя за липса на мотиви. Напротив, административният орган е посочил както конкретния документ, послужил като основание за искането за предоставяне право на постоянно пребиваване, така и причините, поради които е приел, че същият е неистински, като се е позовал на компетентно изготвено експертно заключение. Това позволява на адресата на акта да разбере причините за постановения отказ и да организира защитата си, а на съда – да извърши ефективен контрол за законосъобразност.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не му е била предоставена възможност да даде обяснения във връзка със съмненията относно истинността на документа. В случая административният орган е уведомил адресата за предприемане на действия по проверка на истинността на представените от него документи. Освен това, в хода на съдебното производство жалбоподателят също не ангажира доказателства, които да опровергават заключението на експертизата или да установяват истинността на представения документ.

Оспореният акт е и материално законосъобразен.

Съгласно разпоредбата на чл.40, ал.1, т.1 ЗЧРБ отнемане правото на пребиваване се налага, когато се установи, че данните, представени за получаването му, са неверни. Тази норма кореспондира с констатираното в случая фактическо основание - представяне на неверни данни. Нормата е императивна и при установяване на някоя от посочените в нея предпоставки административният орган действа при условията на обвързана компетентност, без да разполага с възможност за преценка относно целесъобразността на ПАМ.

В случая правото на постоянно пребиваване е дадено на основание чл.25, ал.1, т.1 ЗЧРБ – като чужденец от български произход, а основното доказателство в тази насока е представеното свидетелство за раждане сер. 1-ЖС № 319729, от съдържанието на което се извежда твърденият български произход.

От заключението на експертната справка, което следва да се кредитира като обективно и компетентно изготвено, се установява, че представеният документ не представлява автентичен официален документ, като не може да установи дали същият е издаден (персонализиран) по официалния ред, а положеният отпечатък от кръгъл печат е нечетлив. Експертното заключение е изготвено от компетентен орган, в рамките на неговата специализирана дейност, и не е оборено по надлежния ред, поради което Съдът го възприема като достоверно доказателство. При това положение се налага изводът, че представеният документ е неистински по смисъла на закона, поради което не може да послужи като годно доказателство за установяване на български произход на жалбоподателя.

Ирелевантни за приложението на наложената ПАМ са обстоятелствата дали жалбоподателят е знаел за неистинността на документа, както и дали е разполагал с възможност да представи други доказателства за своя произход. Законът свързва правните последици единствено с обективния факт на представяне на неистински документ в административното производство, независимо от субективното отношение на заявителя.

Представянето на неистински документ в административното производство представлява самостоятелно основание за отнемане на издаденото право на пребиваване, независимо от

евентуалното съществуване на други доказателства за истинността на документа или възможността такива да бъдат събрани.

Оспорената заповед е постановена и в съответствие с целта на закона, която е да се гарантира, че правото на пребиваване в Република България се предоставя само на лица, които отговарят на установените законови изисквания и доказват това с истински и достоверни документи, като по този начин се осигурява защита на обществения интерес и правния ред. Не се установява заповедта да е издадена с цел различна от разписаната в закона. Същата се свежда до налагане на рестрикция по отношение на лице, което извършва посочените в материално-правната норма на чл.40, ал.1, т.3 ЗЧРБ действия – представило е неверни данни за придобиване на пребиваване.

Предвид всичко изложено Съдът намира, че подадената жалба се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, на основание чл.143, ал.3 АПК, искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи. На основание чл.78, ал.8 ГПК във вр.с чл.144 АПК и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във вр.с чл.37 от Закона за правната помощ, в полза на ответника следва се да присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер – 102,25 €, равняващи се на 200 лв. Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Х., гражданин на У., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], ЕГН: [ЕГН], против Заповед рег.№ 53643-470/28.01.2025 г., издадена от Директора на дирекция "Миграция" в Министерството на вътрешните работи, с която на оспорвания е наложена принудителна административна мярка "Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България".

ОСЪЖДА В. Х., гражданин на У., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], ЕГН: [ЕГН], да заплати на Министерството на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,25 € (сто и две евро и двадесет и пет цента), равняващи се на 200 лв. (двеста лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: